

Sygn. akt III AUa 1706/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Frańczak
Sędziowie:	SSA Feliksa Wilk SSA Halina Gajdzińska (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **B. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach Wydziału VI Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 września 2011 r. sygn. akt VI U 633/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1706/11

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2011 r. Sąd Okręgowy w Kielcach zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 25 marca 2011 r. i przyznał B. R. prawo do emerytury od 1 lutego 2011 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że B. R., urodzony (...) posiada łączny okres składkowy i nieskładkowy na dzień 1 stycznia 1999 r. wynoszący 26 lat, 9 miesięcy i 17 dni. Wnioskodawca nie pozostaje w stosunku pracy i nie jest także członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Zatrudniony był w Hucie (...) w okresie od 1 marca 1973 r. do 31 marca 1974 r. na stanowisku kontrolera produkcji na Wydziale K. J., nadzorując bezpośrednio stanowiska walcowników i wytapiaczy. Od 1 maja 1978 r. do 31 października 1981 r. był zatrudniony na stanowisku sternika obsługi kadzi na Wydziale S. Elektrycznej jako rozlewacz stali bezpośrednio przy odlewaniu gorącej stali w krystalizatory, od 1 października 1982 r. do 31 stycznia 1985 r. - na stanowisku operatora (...) na Wydziale S. E. jako rozlewacz przy ciągłym rozlewaniu stali, od 30 maja 1986 r. do 19 września 1990 r. i od 15 stycznia 1992 r. do 22 marca 1992 r. - na stanowisku II wytapiacza

i III wytapiacza stali na Wydziale S. E., a od 23 marca 1992 r. do 26 grudnia 1995 r. - na W. najpierw D. później M. na stanowisku II walcownika przy wprowadzaniu gorącej stali do wykroju klatki. Na W. M. jako hakowy gorącą walcówkę umieszczał na suwnicy. Prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Przez cały okres zatrudnienia miał wypłacany dodatek z tytułu pracy w warunkach szkodliwych, a nadto z tytułu pracy na W. i S. w warunkach szczególnych miał dodatkowy urlop w wymiarze 12 dni. Otrzymywał także mleko, cukier i posiłki regeneracyjne. Od 18 lipca 1970 r. przez trzy lata pracował w Hucie (...) jako frezer - tokarz przy obróbce skrawaniem. Jego praca polegała na obrabianiu odkuwek metali - brązu, miedzi i żeliwa. Z tytułu tej pracy wnioskodawca otrzymywał dodatek oraz posiłki regeneracyjne.

Sąd Okręgowy, powołując się na treść przepisów art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227), art. 32 ust. 1, 2 i 4 powołanej ustawy w związku z § 4 i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), uznał, że odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się bowiem 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach. Będąc zatrudnionym w Hucie (...) w okresach od 1 marca 1973 r. do 31 marca 1974 r., od 1 maja 1978 r. do 31 października 1981 r., od 1 października 1982 r. do 31 stycznia 1985 r., od 30 maja 1986 r. do 31 lipca 1990 r., od 1 sierpnia 1990 r. do 19 września 1990 r., od 15 stycznia 1992 r. do 22 marca 1992 r., od 23 marca 1992 r. do 31 stycznia 1993 r., od 1 lutego 1993 r. do 31 marca 1995 r., od 1 kwietnia 1995 r. do 26 grudnia 1995 r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach w hutnictwie i przemyśle metalowym, ujętą w wykazie B dziale III pkt 6 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów, która została uszczegółowiona w załączniku nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. z 1985 roku Nr 1- 3 poz. 1) jako praca pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy ręcznym wprowadzaniu gorącej stali do wykroju klatki - wykaz B, dział III, poz. 6, pkt 1. Do okresu pracy w warunkach szczególnych Sąd zaliczył także zatrudnienie wnioskodawcy od 18 stycznia 1970 r. do 28 lutego 1973 r. na stanowisku frezera przy obróbce skrawaniem, gdyż stanowisko to jest wymienione w wykazie A Dziale XIV poz. 25 powołanego wyżej rozporządzenia jako bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano - montażowe i budowlano - remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Sąd Okręgowy podkreślił, iż istotna jest faktycznie wykonywana przez ubezpieczonego praca, a nie sama nazwa zajmowanego stanowiska. Z tych względów na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy świadczenie emerytalne.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy, zaskarżając go w **całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, w szczególności art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004r. Nr 39 poz. 353 ze zm.), wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania.**

Skarżący podniósł, że Sąd pierwszej instancji niezasadnie zaliczył wnioskodawcy sporne okresy zatrudnienia oraz okres zatrudnienia na stanowisku frezera jako pracę w szczególnych warunkach. W szczególności Sąd błędnie uznał, iż zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 18 lipca 1970 r. do 28 lutego 1973 r. na stanowisku frezera stanowi pracę wymienioną w wykazie A dział XIV pozycja 25 powołanego wyżej rozporządzenia, tj. pracę ujętą jako bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Podobnie niezasadne było przyjęcie, że zatrudnienie w okresie od dnia 1 kwietnia 1972 r. do 28 lutego 1973 r. na Wydziale B. M. H. przy obróbce skrawaniem elementów wykonanych z brązu, miedzi i żeliwa jest ujęte we wskazanym przez Sąd dziale wykazu A. Nie jest to bowiem wykonywanie bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń ani prac budowlano-montażowych bądź budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu. Brak jest również podstaw do przyjęcia, iż w okresie zatrudnienia na stanowisku kontrolera jakości, wnioskodawca wykonywał pracę ujętą w wykazie B dział III poz. 6 rozporządzenia, gdyż powołana pozycja działu

III obejmuje pracowników bezpośrednio zatrudnionych przy ręcznym wprowadzaniu gorącej stali do wykroju klatki. Ponadto skarżący zarzucił, że uznany przez Sąd okres pracy w warunkach szczególnych od 15 stycznia 1992 r. do 26 grudnia 1995 r. winien być pomniejszony o przypadające w ich trakcie okresy nieskładkowe, które w przypadku wnioskodawcy wynoszą łącznie 1 rok i 9 dni. W świetle powyższego brak jest podstaw do przyznania wnioskodawcy emerytury, gdyż nie legitymuje się on 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie może zostać uwzględniona, aczkolwiek niektóre podniesione w niej zarzuty są zasadne.

W rozpoznawanej sprawie podkreślić należy, że jej rozstrzygnięcie zależało od ustalenia czy wnioskodawca spełnia przesłanki określone w art. 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Jednocześnie na mocy art. 184 ust. 1 tejże ustawy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (pkt 2). Nadto, w myśl art. 184 ust. 2 wymienionej ustawy, przedmiotowa emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

W myśl art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zgodnie z dyspozycją § 1 ust. 1 w/w rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przepisy tego aktu stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej „wykazami”. Stosownie zaś do § 1 ust. 2 przedmiotowego rozporządzenia, właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2). Za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia (§ 3). Zgodnie z § 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach czy w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze bądź w świadectwie pracy (tak wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 638; z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00, OSNPUSiSP

2003 nr 17, poz. 419). Jednocześnie oczywistym jest, że świadectwo pracy czy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Dlatego też w ramach postępowania sądowego Sąd ocenia zarówno zasadność odmowy wydania przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jak i zasadność umieszczenia w świadectwie pracy wzmianki, że pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 roku, II UKN 619/98, OSNP 2000 nr 11, poz. 439). Ponadto przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą zatem wynikać jedynie z przepisów tego kodeksu, przy czym przepisy regulujące postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i następane k.p.c.) nie zawierają dodatkowych ograniczeń w stosunku do przepisów ogólnych regulujących postępowanie dowodowe (art. 235-309 k.p.c.). Powyższe oznacza, iż okoliczności, od których uzależnione jest prawo do emerytury mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego, w tym także zeznaniami świadków czy opiniami biegłych, co znajduje bezpośrednie odzwierciedlenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 sierpnia 2006 roku, I UK 27/06, OSNP 2007 nr 15-16, poz. 235, z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239, z dnia 25 lipca 1997 roku, II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342 oraz z dnia 14 czerwca 2006 roku, I UK 115/06, OSNP 2007 nr 17-18, poz. 257).

Na gruncie niniejszej sprawy, wobec osiągnięcia przez wnioskodawcę wieku 60 lat i posiadania przez niego na dzień 1 stycznia 1999 r. wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 25 lat istotną była kwestia posiadania przez niego 15 lat pracy w szczególnych warunkach, przy czym kwestię sporną stanowił okres jego zatrudnienia w Hucie (...) Spółce Akcyjnej i Zakładzie (...) Spółce Akcyjnej.

Trafnie zarzuca skarżący, że praca wnioskodawcy w okresie od 18 stycznia 1970 r. do 28 lutego 1973 r. na stanowisku frezera - tokarza przy obróbce skrawaniem nie odpowiada pracy ujętej w powołanym wyżej rozporządzeniu w wykazie A dziale XIV pod pozycją 25, to jest bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń oraz pracom budowlano - montażowym i budowlano - remontowym na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym praca wnioskodawcy polegała na obrabianiu odkuwek metali - brązu, miedzi i żeliwa, a zatem nie miała nic wspólnego z konserwacją urządzeń. Nie znajduje też swego odpowiednika w innym punkcie wykazów. Zaznaczyć należy, iż praca frezera polega na obrabianiu skrawaniem, a więc jest wykonywana na zimno. Nie można jej zatem zaliczyć również do kategorii zawierającej obsługę pieców grzewczych, młotów, pras, kuźniarek, walcarek obręczy i kół, walcarek gwintów i wiertel, ręczną obróbkę na gorąco oraz regenerację oprzyrządowania kuźniczego, wymienionej pod pozycją 14 w dziale III wykazu A rozporządzenia, mimo że stanowisko frezera odkuwek zostało ujęte w punkcie 1 pod pozycją 14 wykazu stanowisk pracy, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. z 1985 roku Nr 1- 3 poz. 1). Wykazy resortowe, mające za zadanie uszczegółowienie wykazu prac zawartego w rozporządzeniu Rady Ministrów, muszą być dostosowane do treści załącznika do wymienionego rozporządzenia. Mają charakter porządkujący, ale nie stanowią aktu normatywnego powszechnie obowiązującego, a więc ich treść nie jest wiążąca przy ustalaniu prawa do wcześniejszej emerytury. Gdy wymienione w nich stanowiska nie odpowiadają wykazowi prac ujętemu w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów, nie wywołują skutków przewidzianych w art. 32 ust. 1 ustawy emerytalno - rentowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 r., II UK 103/11, niepubl.). Z tych względów zatrudnienie wnioskodawcy w wymienionym okresie nie może być zaliczone do pracy w szczególnych warunkach.

Natomiast pozostałe zarzuty apelacji nie są uzasadnione. Praca wnioskodawcy w okresie od 1 marca 1973 r. do 31 marca 1974 r. w charakterze kontrolera produkcji stanowiła zatrudnienie bezpośrednio przy ręcznym wprowadzaniu gorącej stali do wykroju klatki. Na wymienionym stanowisku wnioskodawca nadzorował bezpośrednio stanowiska walcowników i wytapiaczy oraz sprawdzał, czy wyroby spełniają normy. Czynności takie stanowią niewątpliwie dozór

inżynieryjno-techniczny i kontrolę jakości produkcji, zaś fakt, że nadzór dotyczył stanowisk wymienionych w wykazie, przesądza, że są zaliczone do prac w warunkach szczególnych, skoro zostały wymienione pod pozycją 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia.

Stanowiska, jakie wnioskodawca zajmował w okresach od 1 maja 1978 r. do 31 października 1981 r., od 1 października 1982 r. do 31 stycznia 1985 r., od 30 maja 1986 r. do 31 lipca 1990 r., od 1 sierpnia 1990 r. do 19 września 1990 r. oraz od 15 stycznia 1992 r. do 22 marca 1992 r. zostały trafnie uznane za pracę w warunkach szczególnych. Wnioskodawca, będąc we wskazanych w pierwszej kolejności dwóch okresach sternikiem obsługi kadzi oraz operatorem ciągłego odlewania stali, wykonywał pracę, polegającą na rozlewaniu gorącej stali w krystalizatory i ciągłym rozlewaniu stali. Bez względu na nazwę zajmowanego stanowiska, był zatem rozlewaczem stali. Natomiast w pozostałych wymienionych okresach pracował jako II i III wytapiacz stali. Praca rozlewacza stali oraz wytapiacza stali została bezpośrednio i jednoznacznie zakwalifikowana przez ustawodawcę jako praca w warunkach szczególnych pod pozycją 4 działu III wykazu B rozporządzenia.

Stanowiska zajmowane przez wnioskodawcę w okresach od 23 marca 1992 r. do 31 stycznia 1993 r. oraz od 1 lutego 1993 r. do 31 marca 1995 r. zostały przez Sąd Okręgowy prawidłowo uznane za zatrudnienie bezpośrednio przy ręcznym wprowadzaniu gorącej stali do wykroju klatki, które wymienione są pod pozycją 6 działu III wykazu B rozporządzenia. Kwalifikacja zatrudnienia w tych okresach nie była też kwestionowana przez skarżącego.

Zatrudnienie wnioskodawcy w okresie od 1 kwietnia 1995 r. do 26 grudnia 1995 r. na stanowisku hakowego polegało na umieszczaniu gorącej walcówki na suwnicy, co odpowiada ujętej pod pozycją 86 działu III wykazu A rozporządzenia obsłudze suwnic.

Powyższa kwalifikacja zajmowanych przez wnioskodawcę stanowisk jest zgodna z treścią świadectwa pracy, wystawionego przez pracodawcę Hutę (...) Spółkę Akcyjną, przekształconą następnie w Zakład (...) Spółkę Akcyjną. Świadectwo to zostało wystawione w sposób rzetelny i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanego zaliczenia zawartych w nim okresów zatrudnienia do pracy w warunkach szczególnych.

W tej sytuacji trafnie Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych w wymienionych okresach poczynając od dnia 1 marca 1973 r. przez łączny okres ponad 15 lat.

Jednocześnie chybiony jest zarzut skarżącego, iż od powyższego okresu powinien zostać odliczony czas, kiedy wnioskodawca pobierał zasiłek chorobowy. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy (między innymi w wyroku z dnia 23 kwietnia 2010 r. II UK 313/09, OSNP 2011/19-20/260, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, niepubl. oraz z dnia 13 lipca 2011 r., I UK 12/11, niepubl.), osiągnięcie do dnia 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach, o którym mowa w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 tej ustawy, obowiązujących od dnia 1 lipca 2004 r. W niniejszej sprawie wnioskodawca uzyskał wymagany okres zatrudnienia w szczególnych warunkach w 1995 r., a zatem przedmiotowy przepis nie znajduje zastosowania.

W tym stanie rzeczy, trafnie uznał Sąd Okręgowy, że wnioskodawca spełnia przesłanki nabycia prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U z 2009 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.) i w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz 43 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.